

ת"פ 34228/05/21 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד יבגני צ'מריסקי (עציר)-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 34228-05-21 מדינת ישראל נ' צ'מריסקי(עציר)

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל-תביעות נגב

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד ענבר וינשטוק

נגד

יבגני צ'מריסקי (עציר)-בעצמו

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד שחדה אבו מדיעם בשם עו"ד יוחאי הזז

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של **כניסה לבית מגורים לבצע עבירה**- על פי סעיף 406א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירת **גניבה** לפי סעיף 384 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 16.5.2021 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לביתו של המתלונן, בכך שנכנס לתוך הבית דרך דלת הכניסה אשר הייתה פתוחה וזאת בכוונה לבצע גניבה.

במעמד זה, נטל הנאשם משולחן המטבח של הבית את המכשיר הנייד של המתלונן מסוג אייפון בצבע אדום (להלן: "**האייפון**") והכניסו לכיסו.

לאחר מכן, נכנס הנאשם לחדרו של המתלונן, אשר ישן בחדר באותה עת. אז התעורר המתלונן משנתו והבחין בנאשם כשהוא עומד לידו ומאיר לכיוונו באמצעות פנס מכשיר הטלפון הנייד. בהמשך לכך, שאל המתלונן את הנאשם למעשיו במקום, אז הנאשם שאל את המתלונן "האם זה רח' אגס 12" ומשהשיב המתלונן בשלילה, התנצל הנאשם ועזב את המקום.

במעשיו המתוארים לעיל, נגב הנאשם את האייפון, בכך שנטל ונשא אותו מבלי הסכמת הבעלים.

3. ביום 4.7.2021 הנאשם מסר מענה לכתב האישום ולפיו הוא מודה בעבירת הגניבה אך כופר בעבירה של כניסה לבית המגורים. נטען, כי בשל מראה המקום הנאשם לא היה מודע לכך שהמקום משמש למגורי אדם וסבר כי המקום נטוש. כן נטען, כי לא נכנס למקום מלכתחילה בכוונת גניבה. ב"כ הנאשם הסכים להגשת כל הראיות בתיק וביקש לשמוע את עדות הנאשם.

4. ביום 19.7.2021 הוגש תיק מוצגים מוסכם, המאשימה הכריזה "אלה עדיי" והחלה להישמע עדות הנאשם. נוכח עדותו של הנאשם ושהערות בית המשפט בתום עדותו, החליטו הנאשם ובא כוחו לבקש כי יותר לנאשם לחזור בו מכפירתו ולהודות בכתב האישום. על כן ניתנה הכרעת דין והצדדים טענו לעונש.

טענות הצדדים לעונש

5. מטעם המאשימה הוגש גיליון רישום פלילי של הנאשם [ת/10].

6. **ב"כ המאשימה** ציין כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ועמד על הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מהעבירה, בהם הקניין הפרטי של המתלונן, פרטיותו ורכושו. נטען, כי מעבר לפגיעה הקשה בתחושת הביטחון האישית, מדובר בעבירות בהן הציבור נושא בנזק כתוצאה מביצוע העבירות, כאשר חברות הביטוח מגלגלות את עלות הנזקים לציבור. עוד נטען, כי מדובר בעבירה שהיא עבירת "אחות" לעבירת ההתפרצות ולא בכדי המחוקק החמיר בה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, ציין ב"כ המאשימה את העובדה כי הנאשם גנב מהבית את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, מכשיר פרטי שכבר נקבע שאינו "רכוש רגיל" אלא טמונים בו אוצרות אישיים, תמונות ומידע פרטי. נטען, כשיקול לחומרא, העובדה כי העבירה בוצעה בשעת לילה מאוחרת בעוד המתלונן ישן בביתו, מצב הטומן בחובו גם פוטנציאל הסלמה ונזק.

ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, ב"כ המאשימה הפנה למספר פסקי דין:

א. **עפ"ג 28182-03-17**, שם נקבע עונש מאסר של 13 חודשים בעניינו של נאשם שהורשע בעבירה של כניסה לבית מגורים וגניבה, תוך שבית המשפט המחוזי אישר את המתחם אשר נקבע בבית משפט השלום 8 עד 18 חודשי מאסר, כאשר נסיבות ביצוע העבירה דומות לנסיבות שבפנינו.

ב. **עפ"ג 27067-08-15**, בעבירה של התפרצות נקבע כי עונש מאסר של 18 חודשים הוא סביר ומקובל.

ג. **רע"פ 7329/14** מדובר בכניסה לבית מגורים וגניבה ונקבע מתחם שבין 6 ל-18 חודשי מאסר.

ד. **ת"פ 61253-12-18** שם הורשע הנאשם בעבירות כניסה לבית מגורים וגניבה, בגין כניסה לבית המתלונן וגניבת שני מכשירי טלפון, ונקבע מתחם בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל.

ה. **ת"פ 57639-01-15** שם נקבע בעבירת התפרצות בודדת כאשר הדיירים אינם בבית מתחם שבין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל.

נוכח האמור, ב"כ המאשימה עתר למתחם של 12 עד 24 חודשי מאסר.

בקביעת העונש בתוך המתחם נטען, כי לנאשם עבר פלילי וכי הוא הודה לאחר ניהול הליך באופן שלא מאפשר לזקוף את הודייתו לזכותו באופן מלא.

נטען, כי יש להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו, ולהשית על הנאשם רכיבי ענישה

נלווים בדמות מאסרים מותנים, קנס, התחייבות ופיצוי למתלונן.

צוין, כי הטלפון הנייד הוחזר למתלונן.

7. **ב"כ הנאשם** טען, כי מדובר בעבירות שבוצעו בנסיבות לא מחמירות: מדובר בעבירה בודדת, שבוצעה לבד, באופן פשוט וללא תיחכום, ללא שימוש בכלי פריצה, ללא איסוף מודיעין מוקדם או תיכנון מוקדם. מדובר בכניסה למקום שדלתותיו היו פתוחות.

לעניין מתחמי הענישה בעבירה, בתי המשפט השונים עושים הבחנה בין עבירות ההתפרצות לבין עבירות הכניסה והפנה לטבלת מתחמי ענישה. נטען, כי המתחם הנוהג בנסיבות מקרה דנן הוא בין 6 ל-18 חודשי מאסר.

לעניין הנאשם עצמו, צוין כי מדובר באדם בן 42, רווק, כאשר הרשעתו היחידה היא משנת 2015 בגין עבירת גניבה. נטען, כי בנסיבות אלה העבירה הנוכחית יכולה להתפרש כמעידה חדשה.

נטען, כי מדובר בנאשם אשר איבד את אמו בגיל 5, עלה לבדו ארצה, התגייס כחייל בודד, למד טכנאות אלקטרוניקה ועבד עד משבר הקורונה. נטען, כי מדובר באדם יצרני. נטען, כי כיום בעת מעצרו ממשיך לעבוד במסגרת הכלא.

נטען, כי הנאשם לקח אחריות וחסך זמן שיפוטי וכי ההוכחות שהתקיימו היו ביוזמת הסניגור וכי הן היו מצומצמות מאוד וביחס לשאלת היסוד הנפשי בלבד ומנימוקים משפטיים. מבחינה עובדתית, הנאשם אישר את העובדות המיוחסות לו בכתב האישום כבר בהזדמנות הראשונה, ולא הובאו עדים לבית המשפט.

נוכח כל האמור, ב"כ הנאשם טען כי עונשו של הנאשם צריך להיות בחלק התחתון של המתחם וכי המתחם ההולם בהתחשב בנסיבות אשר הוצגו הוא בין 6 ל-18 חודשי מאסר וביקש להסתפק ב-6 חודשי מאסר בפועל.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם:

8. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

9. אין צורך להכביר במלים על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשה הנאשם. עבירות הרכוש, המפרות את קדושת ביתם של קורבנות העבירה, תוך נטילת חפצים אישיים מן הבית הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה".

לעניין זה יפים הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 244/10 **מיוור נ' מדינת ישראל** (25.1.10):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

10. בבחינת ה**נסיבות** הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט לחוק) יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים: מדובר בעבירה אשר בוצעה ללא תכום או התארגנות קודמת ואף אין אינדיקציה לתכנון מוקדם. באשר לשאלת הנזק, אמנם ביצוע העבירה לא היה כרוך בגרימת נזק לרכוש, שכן הנאשם נכנס לבית שדלתותיו פתוחות, וכן הוחזר מכשיר הטלפון של המתלונן. עם זאת, נגרם נזק משמעותי שהוא נזק בלתי ממוני של הפגיעה בפרטיות בגניבת מכשיר הטלפון ובעיקר, חוויית הפלישה והפחד עקב כניסת המשיב לבית המתלונן בשעת לילה מאוחרת בעודו נצמא במיטתו. יש לתת את הדעת גם לפוטנציאל הנזק המשמעותי הכרוך בכניסה לבית מגורים בעת שדיירי הבית שוהים בו, לפוטנציאל ההסלמה הכרוך במפגש שבין העבריין לקורבן - מפגש שבמקרה זה גם התממש. מדובר, אפוא, בפגיעה בערכים מוגנים שהיא ברף הבינוני-גבוה.

מדיניות הענישה הנוהגת:

11. עיון באסמכתאות הנטענות מלמד, כי מתחם העונש לו טוענת המדינה אינו נתמך באסמכתאות אליהן היא הפנתה בעצמה. בפרט, בשים לב לאבחנה שבין עבירת ההתפרצות ובין העבירה של כניסה לבית מגורים בכוונה לגנוב.

ראו גם האסמכתאות הבאות:

א. בת"פ (שלום ב"ש) 32209-03-16 **מדינת ישראל נ' אבו עדאג'** (14.2.2017) נדון עניינו של נאשם 2 שהורשע בעבירה של כניסה לבית מגורים וגניבה. העבירה בוצעה בצוותא חדא ונגנבו תכשיטים בשווי של כ- 5,000 ₪. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שבין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

ב. בת"פ 58372-12-15 **מדינת ישראל נ' קדוש** (6.6.2016) נדון נאשם בגין ביצוע עבירות של ניסיון התפרצות לבית מגורים, שעניינה פתיחת דלת בית מגורים באמצעות מפתח אותו השיג קודם לכן והימלטות מהדירה מיד לאחר מכן משהבחין במתלונן היושב על ספת הסלון ל 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס. מתחם העונש ההולם הועמד שם בטווח שבין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 22 חודשי מאסר בפועל.

ג. ת"פ 21342-06-15 **מדינת ישראל נ' איתן אדרי** (8.5.2016), נדון נאשם בגין ביצוע עבירות של התפרצות אחת לבית מגורים וגניבה, שעניינה התפרצות בשעת ערב מבעד לחלון דירת מגורים

וגניבת מחשב נייד, ל-11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלון, תוך שמתחם העונש הועמד בטווח שבין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 22 חודשי מאסר בפועל.

במכלול הנסיבות המפורטות לעיל ובשים לב לפסיקה הנוהגת יש לקבוע מתחם ענישה של 8-16 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נלווים.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

12. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שבפניי מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

מדובר בנאשם בן 42, רווק, אשר לחובתו הרשעה קודמת אחת בעבירת גניבה משנת 2015.

הנאשם לא כפר, למעשה, בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום והתקיים דיון הוכחות קצר, ממוקד, ללא זימון עדים שנועד לבסס טענה עובדתית-משפטית בנוגע ליסוד הנפשי שבעבירה. ב"כ הנאשם היה קשוב להערות בית המשפט בתום עדות הנאשם ולא עמד על עמדתו.

בנסיבות אלה, יש לזקוף לזכות הנאשם את החיסכון בזמן השיפוט ואת נטילת האחריות על מעשיו.

לקחתי בחשבון את הנסיבות האישיות כנטען במסגרת הטיעון לעונש וכן לקחתי בחשבון את תקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריא.

בנסיבות אלה, יש להטיל על הנאשם עונש בחלקו התחתון של המתחם, אך בשים לב לעבר הפלילי הרלוונטי לא ניתן להטיל עונש בתחתית המתחם ממש.

סוף דבר:

13. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה על פי רישומי שב"ס.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.
- ד. פיצוי למתלון, ע"ת 1 ע"ס 1,000 ₪ אשר ישולם עד יום 1.1.22. המאשימה תעביר פרטי

המתלונן למזכירות בית המשפט עד ליום 1.9.21.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ח' אלול תשפ"א, 16 אוגוסט 2021, במעמד הצדדים.